

ΕΣΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὁ φράγ καὶ εἰναι μόνον.
Γιὰ τὰ ζενα ὄμως μέρα—ὁ ἔκα φράγ κα καὶ στὸ χέρι.

Ἐικοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλειστήν ἐδραῖομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Δεκαεπίσαρες Φιλεῶν
κ' ἡ Βουλὴ μᾶς ἀριβάροι.

**Ψυχολοσοῦδατοῦ τελετῆ
καὶ μακαριῶσαι σκελετοῖ.**

Ἡμέρα μνημοσύνην
καὶ κοπιῶν καὶ ὀρήμων.

Ἡμέρα γὰρ νὰ δέρονται οἱ μνηματα καὶ τάφους
καὶ μὴ κυριασοῦμεθα νὰ σπέρει τοὺς κροτάφους.

Καὶ σήμερον σὺν πρώτῃ
κἀλ' ἰσθμῷ ἴσθμῳ νῆα
σικυρὸν κοπιῶσαι ὀρήμων
ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἰσθμῶν.

Ἡδὲ μὲ πνευμὰ χλαυῆς
κόκκαλ' ἀναμοχλοῦσαι,
κ' ἀρείμενος γελᾶς
μὲ νεκροκεφαλῆς.

Ἐπίρασον τάστω,
καὶ σήμερον νηστία
καὶ τῶσι προσευχῆ.

Καὶ κάθε σὸς βροταῖα
μετὰ πρῆλθον κρατιπέλῃν
τῶ μάταιον καὶ κἀλιν
τῆς σφαιρας ἀπηχαι.

Καὶ κἀλιν τὰ σὺνηθη,
κεράκια καὶ λαμπάδες,
κἀλλυθα καὶ παπάδες
καὶ κτύπημα στὰ στήθη.

Τὶ τάχως θελοῖ,
καυμένη Φασουλῆ,
κ' ἀπὸ τὸ παγγυρῆ;

Ἄηλο, βρεῖ κακομοῖρη,
πὺς πρέπει νὰ γελᾶς καὶ νάχῃς εὐδομία
στῆς γῆς τὴν ἀμία.

Σημναῖν πὺς ἂν πρέπει ποῖ νὰ μαρτυρῶντες
μὲ βλάκας περιλόπων,
μὲ πρέπει κατὰ τύπος
νὰ κλαῖς γιὰ πεθαμμένους καὶ ζῶντας νὰ μουντῶντες.

Ἔτος χλοῖα κ' ἐγγὺ κ' ἐγκαῖοσα,
νῆα πλάσις στὰ νῆση πετῶσα.

Χλοῖα κ' ἐββοηγητὰ δύο,
οἱ θεμοὺς οσπετοὺς αἰδῶσα.

Γιὰ κότταξ, ἂ χάλια,
γιὰ κότταξ κεφάλια,
ποῦ στέκουν ἀδεμῶν.

Καὶ φόρῃν μίγῃν ἔλα
ζῆτων μὲ ζωντανὰ
νὰ κἀνουν καρμπόλα.

Κυττάξω, Περικλέτο,
πὺς ἔχοις κ' ἐρέτο
νὰ κἀνῃς τὸν Ἀμῆτο.

Γιὰ κόττα κεφαλῆς!... πὺς χᾶσκουνη μαζί.
ποῦ νᾶναι φαρτιτοῦ καὶ ποῦ μπουρσοῦσι;
Μπορεῖς νὰ κἀνῃς μῆκα ὅτε κεφαλῶν σαυροῦς
ποῦ μετεμφοσιμένο παρήσται οἱ χοροῦς;

Καὶ ποῦ μῆρε καθῶν,
βογγοὺς λυπημένο,
κ' ἐξήλευε κ' ἐφῶναι
τὸ μετεμφοσιμένο;

Ὅσο μῆρὸ κ' ἂν ἔχῃς, σοὺ κ' ἂν ἴσαι νοῦς,
μπορεῖς νὰ διακρίνης τοὺς φαύλους καὶ κοινούς
ἀπὸ τοὺς ἀναρέτους
κ' ἀπὸ τοὺς ἐκαίρετους;

Μπορεῖς νὰ πῆσῃς κῆνος,
ἂν τοῦτος ἂν ἴσαι νοῦς
ἐτραγε φοιμοῦσι;

Κ' ἂν μῆρῶσα ποῖ
νὰ φῆν πῆ καὶ
καὶ λίγο χοιροῦρη;

Ἄμ' τὰ κόκκαλα ποῦ βλέπεις σὺν γελῶς μασοκαῖς,
ἐμπορεῖς νὰ πῆς πὺς ἴσαν κἀποῖες φαρτιτοῦ κυρῶς,
ὅπου τάδεχνε στὸς μπᾶλους, ἡ κἀμῆρας κυρῶς δευμένης
καὶ καλὰ κραυγαῖντες;

Ἐμπρὸς οἱ τάφους ἔλα
μὲ ἄλλων τιμωροῦντων,
καὶ οὐραῖα καὶ γέλα
μὲ κἀρας Ἰουρίων.

Βρε Φασούλη, νταγγάντα...
έβη καινά τὰ πάντα
και τὸ μασκαράζη.

Αὐν φαίνεται ποσῶς
τίς ἦτο κολοσσός,
και τίς μικρὸ σκουλήκι.

Πάλιν με παρασύρει
μέσ' στὰ Νεκροταφεία,
κι' ἐν ἀπαθεί σοφίᾳ
πᾶν τὸ θνητὸν ἀκταίρει.

Πλὴν εἶλα πάλιν τόρα,
φυλένῃ μου φωρίτη,
και μετ' ἔμοι συχώρα
τὸν κάθε μακαρίτη.

Ἔχων τῆς γῆς τοὺς βόλους,
κατάνυξις, νηστεία...
θεὸς ὀχωρότους ἔλους,
πρὸς πάντας ἀμνηστεία.

Θεὸς ὀχωρότους ἔλους... οἴκτος κοινὸς δε εἶναι,
και δάκρυα οὐ τάφος ἀδικρίας χύνει.
Σίμωνε πεθαμμένος χωρὶς καιμὴ τρεμοῦλα...

μη σφίγγε τὸ καιμέρι,
και τὸν νεκρὸν τὸ χέρι
δὲν ἀπαιλεῖ ρεμούλα.

Πλησίαζε οἱ κλέφταις μεγάλους και μικροὺς...

Φ. — Τοὺς κλέφταις τοὺς φοβόμαι και ζῶντας και νεκροὺς.

Ἐν τούτοις συγχωρὸ κι' ἔκεινον ποὺ βουτᾶ
οἱ κλέφταις ἠσαυροῦ,
κάθε κλεφτοκοτῆ
και κλεφτοκοροῦ.

Σ' ἔλους σήμερ' ἀμνηστεία, και τὰ χέρια μου θὰ στέφουν
κάθε μύστην τῆς ἀμάρας,
και τοὺς ἐναρέτους βλάδας,
ποὺ τὰ κάρδιον ἐπώρως πριν προθῆσουνε νὰ κλέβουν.

Συχώρα, Πεταλέτο μου, κι' ὁ τάφος ἐνθυμήσου
κοινὸς πῶς εἶναι κληρὸς,
κι' ἐν ἐγεννήθης γάϊδαρος, ἐοὺ φιλοτιμήσου
πῶς νὰ παθῶνς χοίρος.

Μνημόσυνα μεγάλα
γὰρ Καρναβάλου κι' ἄλλα.

Ἡμέρα μνημοσύνη
και κοιπέων και θρήνων.

Καὶ νῦν δε ἐπινοοῦμεν
ἐπὶ τὰ καθεστῶτα,
και νῦν δε μνημονοοῦμεν
τοῦ Καρναβάλου κρῶτα.

Μνημονοοῦμεν εἰρήνης
και πηθάντος ποδοπόρου,
μνημονοοῦμεν κι' ἐκείνης
τῆς ἐξέδρας τῆς προχείρου.

Μνημονοοῦμεν ἐκείνων, ποδοῖξαν καιτὸ κεφάλι
κι' ἐπληρώσανε παράδες
νὰ διασκεδάσουν ἄλλοι
και νὰ ῥοῦνε μασκαράδες.

Μνημονοοῦμεν κραιπάλης
και μασκαρομεγαλείου,
και γενναίας χαρτοπάλης
πρώτου χαρτοδακτύλου.

Μνημονοοῦμεν κι' ἐκείνων
τὸν μαξιλαροπολέμων,
ποὺ με θύελλαν κινδύνων
δὲν ἠπέλησαν τὸν Δίμων.

Μνημονοοῦμεν ἐκείνην
τὴν μαξιλαροδροχίην,
ποὺ οὐ πρόβον ἐποχήν
ἀσφαλλεῖ τὴν εἰρήνην.

Μνημονοοῦμεν βελόδα, μνημονοοῦμεν μετᾶξι
και παρκῆτα και σαλόνιξα,
μνημονοοῦμεν ἐκεῖνα τὰνδοσταῖα τὰμᾶξι,
ταῖσκινητα με χιόνιξα.

Ἄς μνημονοοῦμεν, χαρὲ
τὰπῆ — μινὲ τὰ προλοῦσι,
και τόσοσ ἄλας ἄτακόν,
και χωρατὰ κι' ἀστειά,
και μασκαράδων κλασικὸν
ἐπαινοὺς κι' ἀρτιστία.

Κόπους δε μνημονοοῦμεν, ποὺ δὲν ἐπῆγαν ἀδικα,
και τόσα τῶγξα, ποδῆγιναν κι' ἐκεῖ στὰ Πιθαράδικα,
οὐ μὴν δε μνημονοοῦμεν και ποιητὰς τὸν κάρρων,
ὅπου κατεκραύωσαν τὸ γένος τὸν Βουλγάρων.

Μνημονοοῦμεν τὴν λύσαν μασκαράδων λυσοδοῦτων,
μὰ και κόκκαλα σερνῶ,
ποὺ βαμμένα και γυρνᾶ
ἱεροκάλειαν τὸν οἶκτον.

Μνημονοοῦμεν κι' ἔκεινον τοῦ θεάτρου τὸν χορὸν,
τὸν ἐπαυχή καθ' εἶλα και καθ' εἶλα ζωηρόν,
ποὺ διακομιος ὄρατος
ὕπενθῶμις μοιραῖος
ὄστην κατὰ τὸν πολέμων
τὴν φυλὴν τὸν χρυσαυθῆμων.

Κι' ἐνθυμῶσιν τὸν Κουράκι, τὸν Νοτ' ἦ, τὸν ματρο — Τόγγο,
και τοὺς μαχητὰς τοὺς ἄλλους,
ποὺ δὲν ἔβρου Καρναβάλου,
και τοὺς γράφ' ἢ Ρωμηοσύνη στίς γοβίτσας τῆς τὸν φρόγγο.